

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 455/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej I., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. I. L., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Ncb 32/2010-180 z 30. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Ncb 32/2010-180 z 30. januára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z rozhodnutí k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka je podľa rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 06707/08 z 10. septembra 2008 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“) vydaného S., a. s. (ďalej len „rozhodcovský súd“), v spotrebiteľských veciach v postavení oprávnenej. Povinný z tohto rozhodcovského rozsudku podal Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) žalobu (doručenú okresnému súdu 11. augusta 2009), ktorou (po odstránení jej nedostatkov) sa okrem dvoch iných výrokov domáhal aj zrušenia rozhodcovského rozsudku. Okresnému súdu bola 12. júla 2010 doručená námietka sťažovateľky voči nedostatku jeho miestnej príslušnosti na konanie vo veci.

Po preskúmaní miestnej príslušnosti postúpil okresný súd vec Okresnému súdu Bratislava IV v zmysle ustanovenia § 88 ods. 2 poslednej vety v spojitosti s § 105 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom v relevantnom čase, teda v znení účinnom do 31. decembra 2011. Podľa § 88 ods. 2 poslednej vety OSP je na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku však vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania (tzv. výlučná miestna príslušnosť). Podľa okresného súdu *„súd, ktorý je pre niektorú vec výlučne miestne príslušný, bude príslušný aj na konanie o ostatných s ňou spojených veciach, pokiaľ pre niektorú z nich nie je tiež zakotvená výlučná miestna príslušnosť v prospech iného súdu“*.

Žalobca s postúpením nesúhlasil a poukazoval na znenie § 87 písm. f) OSP, podľa ktorého si ako spotrebiteľ mohol vlastným výberom založiť miestnu príslušnosť aj toho okresného súdu, v obvode ktorého má bydlisko. Poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora Európskej únie (predtým Súdny dvor Európskych spoločenstiev) a smernicu č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť krajského súdu. Takto určená miestna príslušnosť

podľa § 87 písm. f) OSP má tak v spotrebiteľských sporoch prednosť pred miestnou príslušnosťou podľa § 88 ods. 2 OSP.

Okresný súd Bratislava IV s postúpením veci nesúhlasil a vec predložil na rozhodnutie krajskému súdu ako svojmu nadriadenému súdu v súlade s § 105 ods. 3 OSP.

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že na konanie je miestne príslušný okresný súd.

Krajský súd poukázal na § 372u (v texte napadnutého uznesenia krajského súdu nesprávne označené ako § 372t**, pozn.) OSP („Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. januára 2012“), podľa ktorého na konania začaté do 31. decembra 2011 sa použijú predpisy účinné od 1. januára 2012. Následne uviedol, že podľa § 88 ods. 2 OSP v znení účinnom od 1. januára 2012 na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania; ak je navrhovateľom spotrebiteľ, je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má bydlisko.

Z uvedených ustanovení krajský súd odvodil, že na konanie je miestne príslušný okresný súd, pretože bydlisko žalobcu sa nachádza v obvode pôsobnosti tohto súdu.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a aby vo veci samej nálezom vyslovil, že ním došlo k porušeniu jej základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 36 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň aby zrušil toto uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež žiada priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a v čl. 38 ods. 1

listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd pri rozhodovaní o miestnej príslušnosti súdu nesprávne aplikoval relevantnú právnu normu (§ 88 ods. 2 OSP). Podľa názoru sťažovateľky krajský súd ju použitím právneho predpisu, ktorý ešte nebol účinný, a porušením zásady *perpetuatio fori* odňal jej zákonnému sudcovi, čoho dôsledkom je aj porušenie jej základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Navyše, napadnuté uznesenie krajského súdu má byť nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľka taktiež tvrdí, že záver krajského súdu sa odkláňa od doterajšej rozhodovacej praxe vrátane rozhodovacej praxe krajského súdu. Okrem vyslovenia, že jej v sťažnosti označené práva boli napadnutým uznesením krajského súdu porušené, sa sťažovateľka domáha aj zrušenia tohto uznesenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Napokon navrhuje, aby jej ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemá zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti okrem iného namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy. Vzhľadom na jej argumentáciu obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd vychádza z toho, že namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd nespochybňuje tvrdenie sťažovateľky, že napadnuté uznesenie krajského súdu je odôvodnené znením právneho predpisu upravujúceho miestnu príslušnosť súdu (§ 88 ods. 2 OSP), ktorý nadobudol účinnosť až 1. januára 2012. Táto okolnosť ale ešte sama osebe nemusí viesť k záveru o ústavnej neudržateľnosti právneho záveru obsiahnutého v napadnutom uznesení krajského súdu.

Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že uznesenie o miestnej príslušnosti je procesným uznesením, na odôvodnenie ktorého nemôžu byť kladené také požiadavky, ako na rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 238/2012).

Ústavný súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že v obdobnej veci sťažovateľky IV. senát ústavného súdu na svojom neverejnom zasadnutí 21. júna 2012 uložil sudcovi

Ladislavovi Oroszovi (sudcovi spravodajcovi) predložiť plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov I. senátu ústavného súdu vyplývajúcich z uznesenia sp. zn. I. ÚS 207/07 z 23. októbra 2007 a III. senátu ústavného súdu vyplývajúcich z nálezu sp. zn. III. ÚS 228/06 z 18. októbra 2007 a IV. senátu ústavného súdu, ku ktorým dospel vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 57/2012 (ďalej len „návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov“) podľa § 6 zákona o ústavnom súde. IV. senát ústavného súdu navrhol, aby plénum ústavného súdu schválilo tento návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov: *„Uznesenie všeobecného súdu o založení miestnej príslušnosti, ktoré nie je (aspoň stručne) odôvodnené, je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné. Ústavný súd Slovenskej republiky nemôže absenciu odôvodnenia uznesenia všeobecného súdu o založení miestnej príslušnosti nahrádzať vlastným rozhodnutím, ktoré odôvodňuje jeho vecnú správnosť.“*

Návrh IV. senátu plénum ústavného súdu prerokovalo na svojom neverejnom zasadnutí 13. februára 2013 (PLz. ÚS 1/2013), pričom po diskusii bol predložený na hlasovanie tento návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov: *„Uznesenie všeobecného súdu o založení miestnej príslušnosti, ktoré nie je primerane odôvodnené, je z ústavného hľadiska v zásade neakceptovateľné a neudržateľné. Ústavný súd Slovenskej republiky by nemal absenciu odôvodnenia uznesenia všeobecného súdu o založení miestnej príslušnosti nahrádzať vlastným rozhodnutím, ktoré odôvodňuje jeho vecnú správnosť.“*

S návrhom predloženým na hlasovanie nevyslovila súhlas nadpolovičná väčšina všetkých sudcov, a preto bol zamietnutý (čl. 131 ods. 1 tretia veta ústavy). Plénum ústavného súdu týmto hlasovaním zároveň (nepriamo) v zásade vyjadrilo súhlas s postupom a právnymi názormi, ktoré sa uplatnili v porovnateľných veciach I. senátu ústavného súdu (vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 207/07) a III. senátu ústavného súdu (vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 228/06). Rešpektujúc tento záver, IV. senát ústavného súdu uplatnil tieto právne názory aj vo veci sťažovateľky tak, ako to urobil aj v inej veci tej istej sťažovateľky (IV. ÚS 57/2012).

Uvedený záver, podľa ktorého absencia odôvodnenia uznesenia o určení miestnej príslušnosti nepredstavuje sama osebe ústavne neakceptovateľný a neudržateľný nedostatok napadnutého uznesenia, je potrebné zohľadniť aj v okolnostiach danej veci, v ktorej sťažovateľka namieta nesprávny právny názor krajského súdu, a to porušenie zásady, že o miestnej príslušnosti rozhodujú okolnosti dané v čase začatia konania a právne predpisy účinné v tomto čase. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie krajského súdu by bolo ústavne neakceptovateľné a neudržateľné vtedy, ak by jeho vecná nesprávnosť nebola ústavne akceptovateľná ani udržateľná.

Ústavný súd sa preto predovšetkým sústredil na posúdenie, či napadnuté uznesenie krajského súdu možno považovať za ústavne akceptovateľné z vecného hľadiska, t. j. či je ústavne akceptovateľný a udržateľný jeho výrok, v zmysle ktorého je na prerokovanie veci miestne príslušný okresný súd, v obvode ktorého má spotrebiteľ bydlisko. Až samotná vecná nesprávnosť výroku napadnutého uznesenia by v okolnostiach posudzovanej veci mohla totiž viesť k záveru o jeho ústavnej neakceptovateľnosti (a teda k vysloveniu porušenia práv označených sťažovateľkou), a to aj bez ohľadu na ďalšie nedostatky vytýkané mu sťažovateľkou (nedostatok odôvodnenia). Na druhej strane, pokiaľ by ústavný súd dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého uznesenia (jeho výroku), potom by nedostatok jeho odôvodnenia v okolnostiach posudzovanej veci nemusel dosiahnuť ústavnoprávnu intenzitu, ktorá by zakladala dôvod vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv podľa ústavy a dohovoru (k tomu pozri m. m. I. ÚS 207/07, IV. ÚS 57/2012).

Ústavný súd už pritom judikoval, že aj podľa znenia § 87 písm. f) a § 88 ods. 2 poslednej vety OSP upravujúcich miestnu príslušnosť účinných do 31. decembra 2011 bol ústavne udržateľný taký výklad, podľa ktorého je na rozhodovanie o návrhu spotrebiteľa na zrušenie rozhodcovského rozsudku miestne príslušný súd, v obvode ktorého má spotrebiteľ bydlisko, a to práve s poukazom na eurokonformný výklad uvedených ustanovení (napr. I. ÚS 600/2012, II. ÚS 541/2012, III. ÚS 260/2012 a IV. ÚS 270/2012).

Obdobný výrok, ako je výrok napadnutého uznesenia krajského súdu, preto ústavný súd nepovažoval za taký, ktorým by došlo k ústavne neudržateľnej aplikácii noriem upravujúcich miestnu príslušnosť súdov v spotrebiteľských veciach (v znení noriem účinných v čase, ktorý je podľa sťažovateľky rozhodujúci aj pre okolnosti danej veci), resp. k záveru, ktorý by bol v rozpore s účelom a zmyslom týchto noriem.

Ústavný súd je toho názoru, že použitím právnej normy Občianskeho súdneho poriadku, ktorá v čase rozhodujúcom pre vec ešte nebola účinná, sa krajský súd nepochybné dopustil pochybenia. Avšak s prihliadnutím na vecnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré má procesný charakter, tento jeho nedostatok nemusí mať automaticky za následok porušenie ústavou či dohovorom garantovaných práv sťažovateľky. Vychádzajúc zo skutočnosti, že procesný postup vo veci sťažovateľky nadväzujúci na napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu z pohľadu ústavnej konformity vecne udržateľný (vec prerokúva a bude o nej na prvom stupni rozhodovať okresný súd), možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu (aj pri konštatovaní jeho nedostatku spočívajúcom v nedostatku odôvodnenia) z ústavného hľadiska tiež za udržateľné (porovnaj závery vyjadrené vo veciach I. ÚS 207/07 a III. ÚS 228/06).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym záverom krajského súdu vyjadreným vo výroku napadnutého uznesenia nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny záver svojím vlastným už aj preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak aby sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa ústavného súdu je predmetný právny záver krajského súdu z ústavného hľadiska vzhľadom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu udržateľný. Nemožno ho teda považovať za taký, ktorého účinky by boli v okolnostiach posudzovanej veci nezlučiteľné s ústavou a listinou garantovaným základným právom na súdnu ochranu a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd vzal do úvahy tiež skutočnosť, že vzhľadom na vecnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu by jeho zrušenie nadväzujúce nerozlučne na prípadný výrok ústavného súdu o porušení sťažovateľkou označených práv (prvá veta čl. 127 ods. 2 ústavy) bolo prejavom nadmerného formalizmu, keďže po vrátení veci na ďalšie konanie by krajský súd aj v kontexte s právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto a celom rade iných uznesení musel rozhodnúť identicky, t. j. rozhodnúť tak, že vo veci je miestne príslušný okresný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti taktiež namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa odkláňa od iných rozhodnutí všeobecných súdov posudzujúcich tú istú otázku, čiže miestnu príslušnosť súdov v konaní o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov v spotrebiteľských veciach, z ktorých malo vyplývať, že na konanie vo veci sú príslušné súdy podľa § 88 ods. 2 poslednej vety OSP, a nie podľa § 87 písm. f) OSP (sťažovateľka poukazuje na päť rôznych uznesení krajského súdu vydaných od 30. novembra 2010 do 31. mája 2011). V súvislosti s uvedenou námietkou ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06, IV. ÚS 75/09). Ústavný súd vo vzťahu k danému prípadu dodáva, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, nie však ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra nemôže vyvíjať (IV. ÚS 126/2012). Najmä v súvislosti s výkladom a aplikáciou práva Európskej únie je pochopiteľný určitý vývoj vnútroštátnej judikatúry. Názor ústavného súdu o ústavnej konformite záverov, ktoré krajský súd v napadnutých uzneseniach vyvodil z práva Európskej únie, považuje ústavný súd za postačujúci aj na vysporiadanie sa s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa jej výhrad k odklonu od doterajšej rozhodovacej činnosti v podobných prípadoch. Ani táto námietka preto nenaznačuje možnosť porušenia

základného práva sťažovateľky z hľadiska takej intenzity pochybenia krajského súdu, ktorá by umožňovala prijať sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie.

Ústavný súd ďalej uvádza, že zákonom ustanovené pravidlá miestnej príslušnosti vytvárajú rámec na určenie zákonného sudcu, a tým aj na realizáciu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Podľa názoru ústavného súdu nemôže ústavne konformná aplikácia pravidiel o miestnej príslušnosti krajským súdom predstavovať porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu neobsahuje nedostatky ústavnoprávnej intenzity, na základe ktorých by mohol vysloviť porušenie sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na podmienku, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2013